

ANDÍLEK

ROMAN HORŇÁK

SILNÝ DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH NA MOTIVY SKUTEČNÝCH UDÁLOSTÍ

ANDÍLEK

©Roman Horňák

Brno, 2023
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2023

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

Jako celkově 5. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování ©Solis

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-05-2 (PDF)
ISBN 978-80-88652-06-9 (epub)
ISBN 978-80-88652-07-6 (Mobi)

Žádná vina, o které ví svědomí, není zapomenuta.

Stefan Zweig

Poděkování

Velké **PODĚKOVÁNÍ** všem, kteří se mnou pracovali...
Těm nejbližším děkuji za trpělivost...

DĚKUJI vám, moji čtenáři.
Jste moje podpora...

VĚNUJI

Lilce a Dankovi, dvěma skvělým sourozencům.

ANOTACE

Z areálu základní školy zmizela holčička. Třetáčka Natálka Blažejová. Její spolužačka Sonička byla poslední osobou, která ji v ten den viděla. Mávala Natálce přes okno školní družiny, když opouštěla školní dvůr, držíc se za ruku neznámého muže. Od té doby – jako by se pod Natálkou propadla zem. Policie spustila pátrací akci a ve spolupráci s kriminalisty okamžitě uzavřeli všechny výjezdy z města. Ještě v tu noc se ztracené děvčátko našlo. Znetvořené a dobité v hustém křovinatém porostu. Není nejmenších pochyb, že se stalo obětí pedofila.

PROLOG

„Ooo, šaty, utkané z jahodovej peny, hm... šaty, takéé si veľký svet dnes ceníí, k tým šatám hned' si dáme šminky a rúúúž, pohľad, čo patrí k dáme, ovládam už,“ zpívala Ivana Blažejová společně se slovenskou zpěvačkou Marikou Gombitovou, jejíž hlas se rozléhal Qashqaiem, opravdu chytrým crossoverem. Ivana byla mladá, třicetiletá baba, která spolu s manželem Jarem vychovávala devítiletou dceru Natálku, žákyni třetí třídy. Letmo pohlédla na digitální displej hodin.

Ukazovaly: **11:58**.

„No tak,“ zabručela a ušklíbla se na semafor, jenž signalizoval červenou, velkou jako oloupaný meloun.

Holčička jako obvykle čekala na jednoho z rodičů v areálu školy. Za špatného počasí ve vstupní hale, za slunečných dnů venku. Před více než dvaceti minutami ji skončila výuka. Před vchodem do budovy seděla na jedné z lavic, symetricky rozmístěných proti sobě.

Dnes byl výjimečně teplý den.

Konečně, pomyslela si v duchu, když naskočila zelená. Z křižovatky odbočila do nepříliš široké ulice. V té době však byla přeplněná auty, kterými stejně jako ona i ostatní přijeli vyzvednout své děti. Děti byly všude. Některé v doprovodu, jiné samy, ale o to nedisciplinovanější. Přecházely silnici, utíkaly ze zaparkovaných aut a cvrlikaly jako vlaštovky. Řidiči museli být obzvláště opatrní, i když pro mnohé nebyly ani takové situace ničím jiným než každodenní rutinou.

„Zrkadlo mi vravííí, že som inááá... a ja si to opakujem s níííí,“ zpívala Ivana dál a napodobovala Mariku. Chvíli se dívala do zpětného zrcátka a prsty si upravovala ořínku. Pokračovala zpěvem: „Bude to však iba jeho vina, ak tomu uverííí. Mááám šaty, ach, ako prííííma sa v nich cho–“ Pak náhle vypnula rádio a motor také.

Zastavila auto vedle obrubníku a elegantně z něj vystoupila. Přešla na druhou stranu silnice a ztratila se za vysokým, pestrobarevným oplocením.

Jediným pohledem si prohlédla lavice, důkladněji než kterýkoliv chlap, hledající svou ženu. A to je už co říct. Kdo byl zamilovaný až po uši, to chápe.

Oč víc hledají své vlastní dítě oči milující maminky?

První lavička zprava. Tady sedává, když je venku hezky.

Ivana se rozhlédla na všechny strany a nervózně se kousla do spodního rtu. Podívala se na náramkové hodinky. Ukazovaly šest minut po dvanácté.

Vběhla do vestibulu školy. Po Natálce ani stopy.

Znovu vyšla ven.

Možná, ehm... proběhlo jí hlavou, když poblíž viděla skupinu dětí.

Ne, nebyla mezi nimi.

Přejela si dlaní po bradě. Znovu se otáčela na všechny strany.

„Natálko!“ zvolala směrem k další skupině školáků. Někteří se ohlédli, a to bylo asi tak všechno. Už si jí nevšimli.

„Natálko,“ vykřikla znovu.

Matčina bezmocnost se stupňovala. Oči se jí zalily slzami, polkla naprázdno. Rukama si prohrábla vlasy a znovu se podívala na hodinky.

Ukazovaly: **12:11**.

Rozhodla se, že půjde k další skupině hrajících si dětí. Zeptala se jich, jestli viděly její dceru. Gestikulovala rukama všemi možnými způsoby. Popsala jim Natálčin vzhled. Výšku i délku jejích vlasů. Děti zavrtěly hlavami do stran. Neviděly ji.

Obrátila se k jiné matce, která zavazovala synovi tkaničku. Ne, ani ona ji neviděla.

Ivana si otřela vlhké oči. Srdce jí bušilo, zrychlil se tep, ruce se jí třásly. Znovu hlasitě polkla.

V ústech měla sucho jako po celodenním pochodu bez vody.

Po tváři jí stékaly slzy, znovu je otřela.

„Natálko, Natálko!“ volala dál.

Všichni, kdo ukončili výuku čtvrtou hodinou, už dávno odešli.

Ivana zůstala sama před školou. Sama jako prst Boží.

Čtyři chlapci s aktovkami na zádech vyběhli z budovy, ale v okamžiku se ztratili na ulici za plotem.

Po Natálii nebylo stopy. Bylo to, jako by se po ní slehla zem jediným mávnutím kouzelného proutku.

Devítiletá dívenka zmizela.

Vypařila se! Rozplynula se jako obláček dýmu.

Beze svědků.

Bez rozloučení...

1.

Bezmoc ženy-matky v takové situaci nelze popsat. Každý rodič, který něco takového zažil, mi jistě dá za pravdu.

„Nataálko!“ vykřikla a ani nevěděla po kolikáté.

Jedna z učitelek druhého stupně zavřela okno. Výkřiky bezmocné matky ji znervózňovaly. *Hloupá, chová se jako na tržišti*, pomyslela si pedagožka v duchu.

„Kde jsi? Holčičko moje...“ ptala se sama sebe pořád. Rozhlížela se kolem sebe a zoufale si rukou utřela nos.

„Dobrý Bože, dobrý Bože, Natálko...“

Vběhla do školní budovy.

Co kdyby zůstala ve třídě? Nebývalo to zvykem, ale co kdyby? napadlo ji.

Když běžela chodbou, nechtěně narazila do jedné z dvojice učitelek. Jedna držela v ruce třídní knihu spolu se stohem papírů, pravděpodobně písemek.

Lítaly všude kolem jako listí stromu, který odfoukl studený severák.

„Dávejte pozor! Jste slepá?“ zamumlala učitelka a zírala na tu spoušť.

„Promiňte, omlouvám se,“ omluvila se Ivana. V běhu jen otočila hlavu.

Obě učitelky poklekly, sebraly ze země papíry a tiše zanařovaly.

„Kráva jedna blbá, nevychovaná!“

„Ani se neobtěžovala je sesbírat! Tohle svět neviděl, jak jsou lidi dnes drzí!“

Ivana přiběhla ke třídě. Pro jistotu přečetla štítek nahlas.

„Třetí bé.“

Otevřela dveře a nakoukla dovnitř. Učebna byla už prázdná, židličky nahoře.

„Můj bože!“ Ivana si zoufale prohrábla vlasy. Nekontrolovatelné tiky na její tváři prozrazovaly, že ji pomalu, ale jistě přemáhá zoufalství. Zhluboka, i když poněkud trhaně, si oddechla.

Šatna, proběhlo jí hlavou.

Vyběhla ze třídy jako kulový blesk a zamířila nejkratší cestou do šaten.

Ty byly umístěny samostatně v přízemí, v jednom z křídel školní budovy. Vypadaly jako ocelové klece natřené světle šedou barvou. Každá z nich byla přiřazena k určité třídě.

„Natálko, Natálko!“ volala ještě z prahu dveří. Nikdo se neozval.

Přeběhla na oddělení přidělené třídě, třetí bé. Dvířka kovové klece už byla zamčená. Škubla klikou. Zbytečné. Věděla, že třídní učitel je po vyučování zamyká. To kvůli krádežím. Přesto uchopila kliku. Pro jistotu.

Její oči hledaly Natálčiny pantofle. Sehnula se.

„Bože na nebesích, tady jsou!“ zašeptala, když je spatřila.

Červené pantofle s obrázky koťátek a nápisem Hello Kitty byly na svém místě.

2.

Zaklepala dost silně na dveře, za kterými se ozýval smích a opravdu zábavné štěbetání.

Na štítku v jejich středu bylo napsáno:

PaedDr. Zlatica Frivalská
ředitelka

Nečekala na výzvu a prudce je otevřela.

Ředitelka ani další dvě učitelky neskrývaly své rozčarování z jejího chování. Spíše ho považovaly za drzé.

„Co to má zname–“ snažila se zeptat ředitelka. Nestihla to.

Učitelky propalovaly vetřelce pohledem.

„Pomozte mi, paní ředitelko, prosím! Prosím vás!“ rozplakala se Ivana. Smích je přešel okamžitě. Jako když do nich uhodí blesk.

Ředitelka cítila vážnost situace, položila šálek kávy na konferenční stůlek a vstala ze židle.

„Omlouvám se, nechápu, kdo... Kdo jste a o čem to mluvíte... O co jde?“ zeptala se znovu udiveně.

Ivana jí to nemohla mít za zlé, mezi stovkami rodičů si ředitelka pochopitelně nemůže vzpomenout na její jméno.

„Moje dcera Natálka... já... já nevím kde je... nemůžu ji najít,“ soukala ze sebe.

Měla v krku jeden obrovský knedlík. Plakala, polykala, ruce se jí viditelně třásly.

„Počkejte,“ snažila se ji uklidnit ředitelka. „Natálka je... předpokládám žákyní této školy, že?“

„Ano, Natálka Blažejová. Je ve třetí třídě, chodí do áčka, ne... probůh, pro-promiňte,“ vykoktala Ivana, „třetí bé!“

„A vy jste její matka?“

„Ano, Ivana Blažejová, Natálčina maminka. Natálka na mě měla čekat venku a nečeká na mě.“

A už je to skoro další hodina. Nikde není! Pro Kristovy rány! Nikdy předtím to neudělala, nikdy!“ Ivaně stékaly slzy po tváři. Otřela si je hřbetem ruky, pěst měla pevně zaťatou.

Učitelky, které seděly na gauči, zaostřily svou pozornost. Ivanin „drzý“ vpád do ředitelny už nepovažovaly za tak nevychovaný. Její počínání samozřejmě pochopily. Byly také matkami, stejně jako ředitelka Frivalská.

„Paní Blažejová,“ pokynula ředitelka rukou, aby přišla blíž. „Možná, ehm... možná ještě není důvod k panice. Možná...“ pokrčila rameny, „možná jen zůstala u nějaké spolužačky a zapomněla –“

„Všichni jsou pryč. Už dávno. Už jsem nikoho z její třídy nepotkala.“

„A co šatna, nečeká tam?“

„Je zamčeno! Už jsem ji tam hledala. Má tam také pantofle. Vždycky na nás čekala na lavičce. Na mne, nebo...“ polkla dost hlasitě, „nebo na manžela.“ Slzy jí už tekly proudem. Znovu si je setřela z obličeje.

„A co školní družina?“ napadlo jednu z učitelek. „Nemohla se zdržet tam? Věřte... Děti jsou nepředvídatelné!“

„Družina?“ zdvihla Ivana obočí. „Já nevím. Proč by tam...“

„Podívejte, paní Blažejová, za zeptání nic nedáme. Půjdeme tam, jen pro jistotu. Co říkáte?“ navrhla ředitelka.

Ivana jen rozpačitě pokrčila rameny.

„Dobře! Uvidíme, možná opravdu není důvod k panice a Natálku najdeme,“ řekla ředitelka a položila jí ruku na rameno.

„Promiňte... odpusťte,“ snažila se Ivana omluvit dvěma učitelkám, co seděly na gauči. Uvědomila si, že zkažila jejich setkání.

„Paní Blažejová,“ řekla jedna z nich, „tohle je přece mnohem důležitější. Ani by nás nenapadlo být naštvané. Proboha, jen ať se najde!“

„Děkuji,“ řekla Ivana, zhluboka si povzdechla a odešla z místnosti.

Ředitelka ji následovala. Prstem naznačila svým kolegyním, aby chvíli počkaly.

Obě přikývly.

„Tři čtvrtě na jednu,“ konstatovala Frivalská a sklouzla přitom pohledem na náramkové hodinky, „doufejme, že tam bude. Věřte mi, nic jiného si v tuto chvíli nepřeji.“

Ivana jen beze slova vzlykala. Kráčela chodbou vedle ní.

3.

„Takže,“ mnul jsem si dlaně, „vyšetřování skončilo,“ oznámil jsem sedmnáctiletému spratkovi, jakmile jsem překročil práh vyšetřovací místnosti.

Tento nezletilý holobrádek navlečený v maskáčích si hrál až doteď na drsňáka. Považoval se za neonacistu. Taková hloupost. On, který vůbec netušil, co nacismus doopravdy byl!

Ten usmrkanec nosil kanady po tatínkovi, který je před více než třiceti lety šlohnul z kasáren.

Tenkrát byla vojna ještě povinná.

Blbeček měl vyholenou lebku a tetování na krku. Vypadalo to jako dva blesky. Člověk nemusí být génius, aby pochopil, že ve skutečnosti to byla dvě písmena: SS.

Ne, nehledejme v tom žádné latinské *sanctissimi* (nejsvětější). Právě naopak. Tato zkratka odkazuje na německý termín Schutzstaffel, a tedy na ochranný oddíl polovojenské větve nacistické strany NSDAP.

(POZN.: NSDAP – NÁRODNĚ SOCIALISTICKÁ NĚMECKÁ DĚLNICKÁ STRANA. JEJÍM SYMBOLEM BYL HÁKOVÝ KŘÍŽ, LOGEM OREL ŘÍŠSKÉHO SNĚMU. TEN BYL OD NEPAMĚTI ZNAMENÍM MOCI V NĚMECKU).

Nechápavě na mě zíral.

„No, nečum na mě,“ pousmál jsem se ironicky. „Jsi v tom až po uši!“ řekl jsem. „Führer tě právě pohřbil! Jsi v tom sám! Bohužel! Rozhodne soudce. Vidím to na takových...“ předstíral jsem, že přemýšlím, „deset let! Spodní hranice, samozřejmě.“

„Pitomost,“ poznamenal drze a zíral přímo před sebe jako retardovaný.

Führer byl o tři roky starší kluk, něco jako šéf bandy. Nechával se tak oslovovat: Führer – Vůdce.

Včera večer byla fyzicky napadena rodina židovského rabína. Dokopali je, manželce nalomili čelist. Jejich děti se z šoku doteď nevzpamatovaly. Hlídka dorazila na Zvonařskou ulici, místo činu, téměř okamžitě. Jeden mladík utekl. Vůdce s tímto debilkem policisté chytili. Noc strávili v cepézetce (cela předběžného zadržení). Dopoledne je svěřili nám.

„Když myslíš...“ hrál jsem divadýlko a zřejmě přesvědčivě, protože jakmile jsem se zmínil, že Führera propustili a jeho si tady necháme, zkrotl.

„To říkal?“ zeptal se podstatně nervózněji.

„A co jsi čekal? Že si to odsere místo tebe? Vzpamatuj se! Napadli jste dva lidi a vážně je zranili. Byli hospitalizováni. Podle předběžné zprávy ošetřujícího lékaře bude trvat jejich léčba několik týdnů. Něco takového je klasifikováno jako těžké ublížení na zdraví. Basa natvrdo tě nemine! Bohužel. Alespoň budeš mít spoustu času o sobě přemýšlet. A možná se ti to i zalíbí! O induloně se ti bude dokonce i zdát,“ záměrně jsem ho vyděsil. Pak jsem se usmál, mrkl na něj a poslal mu vzdušný polibek jako teplouš.

Pochopil a poněkud neobvykle se pomrivil.

S úmyslem odejít z místnosti jsem se otočil ke dveřím.

„To... to ne já. Já jsem... teda, já ne... to byl... byl to jeho nápad,“ koktal jako hlupáček.

„Chceš mi něco říct?“ zeptal jsem se.

„To Kamil! Byl to... byl to jeho nápad. Byl to on, kdo je napadl. Já... já, ehm... jen jsem se díval!“ málem propukl v pláč.

„Kdo je Kamil?“ zeptal jsem se a provrtával ho očima.

„Vů-vůdce!“ odpověděl s malou dušičkou.

Takže Kamil. Už ne Führer? V duchu jsem se usmál.

„A... a jsem nezletilý,“ snažil se chytit stébla jako tonoucí.

„Cože?“ zvedl jsem obočí.

„Nemůžu si jít sednout! Je mi teprve se-sedmnáct!“

„A to máš odkud, takovou hloupost?“ zvýšil jsem hlas.

„Jak... jako hloupost...“ nechápal.

„Hranice trestní odpovědnosti byla dokonce snížena, z patnácti na čtrnáct let. Mladej, jsi o tři roky pozadu!“

„Já neměl tušení.“

„Neznalost zákona neomlouvá! Jak říkám... jsi totálně, ale totálně v prdeli! V tak velký prdeli, že si to neumíš ani představit!“

„Té ženy jsem se ani nedotkl. V tom měl prsty taky on! On spolu s Jindrou.“

„Mluvíš o velkém vůdci Kamilovi?“

Přikývl.

„Jindra byl ten druhý? Ten, co zdrhnul, jo?“

Spratek znovu přikývl, ale nepodíval se na mě. Zíral do země. Viditelně se mu zakřivila ústa na stranu. Slzy už měl na krajíčku. Před chvílí sebevědomý neonacista, nyní ustrašený zajíc se svěšenou hlavou a schoulenými rameny.

Popadl jsem židli a otočil ji na druhou stranu. Posadil jsem se naproti němu, opřel se rukama o opěradlo a řekl: „Jsem jedno ucho! Tak zpívej!“

Polkl tak hlasitě, že kdyby tam bylo umyvadlo, přísahal bych, že v něm bublá voda. Znovu jsem si všiml jeho tetování.

Ty dva blesky, to SS. Usmál jsem se a zavrtěl hlavou. Při pohledu na vyděšeného chlapce byly daleko od originálu – Schutzstaffel.

Spíš by na něj sedělo: Stupidní sráč.

Zvedl hlavu a jedním dechem potopil oba své kumpány. Kamila a Jindru. Také mi diktoval jejich adresy. Dokonce řekl něco, co s případem nesouviselo. Jedním zatažením provázku spláchl celou rodící se neonacistickou bandu do záchodu. Udělal by cokoliv, aby si zachránil holý zadek. Zobal mi z ruky jako sýkorka.

Mimochodem, tu historku s Führerem jsem si samozřejmě vymyslel. Po příjezdu jsme je od sebe záměrně oddělili. Zdálo se to jako dobrý nápad, vyděsit mladýho. Šlo to víc než dobře. Jako po másle. Ty dva práskl, jedna radost!

Po téměř tři čtvrtě hodině jsem opustil výslechovou místnost. Viki už čekala na chodbě. Teatrálně zatleskala.

„Romane! Bravo! Nový rekord,“ zavtipkovala, „vytřískal jsi to z něj za čtyřicet sedm minut a patnáct vteřin,“ dokončila. Vrhla pohled na náramkové hodinky. „Tedy kam?“ zeptala se. Trochu našpulila rty.

Abyste jste rozuměli. Před výslechem jsme se vsadili, že ho do hodiny zlomím. Viki tvrdila, že ne.

Poražený platí večeri. Smažený sýr s hranolky. A nepochybně jedno velký orosený točený pivo.

4.

Děti ve školní družině bzučely jakou mouchy. Některé se bavily společně v malých skupinách, jiné kreslily nebo psaly domácí úkoly.

Družinářka seděla za stolem a listovala v časopisu. V pravidelných, téměř minutových intervalech neustále vzhlížela a rozhlížela se po místnosti. Někdy se děti smály až hurónsky, občas zarachotily židlemi.

Není divu, že si nikdo ani nevšiml klepání na dveře.

Do třídy vstoupila ředitelka školy společně s Ivanou Blažejovou.

„Děti, děti!“ zatleskala najednou družinářka. „Postavíme se! Děti, prosím, ztište se,“ zvolala.

Sama vstala a postavila se před tabuli vedle ředitelky. Všimla si Ivaniny uslzené tváře a větrila velký problém.

„Promiň, Evko,“ oslovila ředitelka družinářku, „hledáme Natálku Blažejovou, třetáčku z béčka. Měla počkat na svou maminku, ale ona ji nikde nemůže najít. Doufaly jsme, že by náhodou –“

„Ne, tady žádná Natálka není,“ přerušila družinářka ředitelku.

Ivana prohledávala očima celou třídu.

„Napadlo nás, jestli se sem náhodou nezatoulala se spolužačkou...“

„Určitě ne! Ale zkusím se zeptat dětí. Říkáte třetí bé?“

Ředitelka přikývla.

Obě pedagožky byly téměř stejně staré, znaly se více než deset let. Přirozeně se oslovovaly důvěrněji a stýkaly se i mimo pracovní dobu.

„Soničko, Pét'ó, Matoušku, vy chodíte do béčka, že?“

„Ano,“ odpověděli všichni tři téměř najednou.

„Neviděli jste Natálku Blažejovou po vyučování? Měla čekat na maminku, ale někam se zatoulala.“

„Já ji viděla,“ odpověděla Sonička a přitom se šťourala v nose.

„Kde? Kde jsi ji viděla?“ vybuchla Ivana nekontrolovaně.

Dívinka byla trochu vyděšená. Podívala se na družinářku.

„Soničko, kdy jsi ji viděla?“ zopakovala ředitelka trochu klidněji, přičemž Ivaně položila dlaň na rameno.

„Se-dě-la na la-vič-ce. Mávaly jsme si přes okno,“ odpověděla pomalu jako tahající harmonika, ale trochu vystrašeněji.

„Kam šla? Odešla někam? Soničko, odešla někam?“ Ivana zvýšila hlas Holčičce vyhrkly slzy do očí. Rty se jí začaly chvět.

„Uklidněte se, paní Blažejová,“ prosila ji ředitelka. Pak přistoupila k dívence sama, dřepła si vedle ní, pohladila ji po rameni a uklidnila ji: „Soničko, neudělala jsi nic špatného. Dobře?“

Sonička přikývla, ale slzám se stejně neubráníla. Dvakrát popotáhla nosem a nakonec si ho utřela do rukávu.

„Pověz nám to, zlatíčko. Viděla jsi, jak odchází?“

Sonička znovu přikývla.

„Kam šla? Podívej, její maminka se o ni bojí...“

„Od-odchá... odcházela s ně... ně-ja-kým strejdou,“ vyřkla Sonička s pláčem. Ramena se jí už viditelně třásla.

„Proboha, s jakým strejdou?“ Ivana už nedokázala udržet jazyk za zuby. Také k ní přiběhla a dřepła si vedle ředitelky. Popadla holčičku za druhé rameno.

„Soničko, s jakým strejdou? Tak řekni, proboha! Pro boha živého... s jakým strejdou?“ zpanikařila Ivana.

Dívka propukla v pláč a přitulila se k ředitelce.

„Soni, prosím, řekni mi, s kým odešla? Jak vypadal ten strejda?“ pokračovala Ivana.

„Paní Blažejová, prosím! Ona se vás bojí! Copak nevidíte, že se bojí? Prosím... takhle se nikam nedostaneme,“ varovala ji znovu ředitelka a pohladila Soničku po hlavě. Chvíli ji hladila, nakonec se jí znovu zeptala: „Soničko...“

Holčička se na ni podívala.

„Je nesmírně důležité, co nám teď řekneš,“ pokračovala, „jsi si opravdu jistá tím, co říkáš? Opravdu jsi viděla, jak Natálka odchází s nějakým pánem?“

„Ano,“ odpověděla a znovu potáhla nosem, „seděla tam na la-lavičce. Má-va... mávaly jsme si. Pak přišel ten pán... něco... něco si říkali a odešli.“

„Bože můj... moje Natálka!“ křičela Ivana na celou třídu. Celá se třásla. „Unesli mi dítě, proboha živého, moji Natálku, moje dítě.“

Děti ničemu nerozuměly.

Ivana jim očividně naháněla strach.